

når man taler fiskeripolitik. Fiskerne har jo ikke frie muligheder, tværtimod er udbudssiden planøkonomi af værste skuffe, og jeg erkender, at erhvervets modsatte pol, nemlig industrien, derimod er i en mere markedsorienteret situation. Derfor må udgangspunktet også tages på baggrund af disse to kendsgerninger, og her mener jeg, værditilvækst er svaret på sektorens nuværende problemer.

Der bliver ikke mindst fra industriens side ofte fremført det synspunkt, at højere produkt-kvalitet ikke medfører højere indtjening. Jeg er ikke enig i dette. Hvis man sammenligner med relaterede erhverv, f.eks. landbrugererhvervet, er det netop via kvalitetsfremmende videreførelse og produktudvikling, den danske landbrugssektor har kunnet konkurrere, og det samme bør gøre sig gældende for fiskerisektoren. Jeg mener, vi må forpligte såvel råvareleverandørerne, dvs. fiskerne, som industrien til at spille mere holdspil frem for at forsøge at udmanøvrere hinanden.

Jeg tror ikke, Danmark kan vedblive at være en af de største fiskeeksportører i verden, hvis man følger de argumenter, industrien fremfører om, at uendelige mængder af billig norsk og russisk torsk løser alle problemer. Hvis først det danske marked forsvinder, vil forarbejdningsvirksomhederne en efter en flytte til billigere EU-lande eller lade sig friste af statsstøtteordninger i tredjelande. Det er derfor ikke kun regeringen og Folketinget, der skal forbedre fiskerisektorens levemuligheder. Jeg mener også, erhvervet selv har et enormt medansvar. Det nuværende reguleringssystem er først og fremmest baseret på mængder, og denne kvotefordelingspolitik skaber mange problemer. Flere har været inde på, at et så strengt styret system giver dårlige muligheder for planlægning. Vi har oplevet store spild af ressourcer ved discharge, og det medfører også dårligere rentabilitet.

Det er grotesk at forestille sig en så stiv og ulogisk fiskeriforvaltning, at konsekvensen er, at god fisk smides over bord på grund af en opbrugt kvote. Her er INSAT-forsøget i Kattegat værd at fremhæve som et eksempel på, at det kan lade sig gøre at føre bæredygtig fiskeripolitik uden store kontrolmæssige eller styringsmæssige problemer. Det hænger for mig at se også sammen med det, jeg egentlig vil kalde en konservativ grundholdning, nemlig at man skal lade frihed og ansvar gå hånd i hånd. Så bliver alle nemlig stillet meget bedre.

Jeg mener derfor, at fiskerierhvervet skal have mere ansvar og mere frihed til selv at kunne forvalte tingene – i første omgang i hvert fald, indtil vi taler om medforvaltning. Et debatoplæg fra Jesper Rokkjær-Nielsen og Thomas Vedsman foreslår nemlig en større brugerdeltagelse i erhvervet ved at lade fiskerierhvervet dele forvaltningens ansvar med staten. Det giver mulighed for, at reguleringen tilpasses fiskeriet, og samtidig vil det være medvirkende til at skabe langt større tiltro og tillid til reguleringssystemet, end tilfældet er i dag. Jeg mener sådan set, at af de allervæsentligste ting at understrege er, at vi skal have genskabt tiltroen og tilliden til systemet, og det betyder, at fiskerierhvervet skal have større indflydelse på reguleringsmetoderne, bestandsvurderingen og markedstilpasningen, så denne bliver mere lønsom.

Jeg vil derfor gerne understrege, at det også nationalt rent faktisk er muligt på mange måder at tilpasse politikken, så den bliver mere hensigtsmæssig. Der er ikke tale om, at vi er låst fast i et EU-system. Vi har mange muligheder for selv at forbedre vilkårene.

Jeg vil ikke undlade her til sidst at berøre vores forhold til tredjelande. Desværre har bl.a. de indgåede fiskeriaftaler og ikke mindst det samlede EØS-grundlag medvirket til det, jeg vil kalde en betændt situation mellem EU og visse tredjelande, først og fremmest Norge. Når et erhverv som fiskerierhvervet står over for store udfordringer og samtidig er presset utrolig meget rent økonomisk, rammer Norges handelsstridige tiltag ekstra hårdt. Vi har oplevet det i forbindelse med et uforståeligt stop for EU-landinger af atlantiskandiske sild i Norge. Vi har oplevet det i form af de tekniske handelshindringer, Norge har indført med aktiv-passiv-meldinger, ikke mindst 24-timers-reglen om tilmeldepligt, der ikke kun er en teknisk handelshindring, men reelt også udgør en potentiel livsfare for EU-fartøjers besætning, eksempelvis i en havarisituation. Endelig er Norges behandling af de to Esbjergtrawlere, der uden skyld blev opbragt i et område, som Norge ikke på korrekt vis havde udpeget over for EF-Kommissionen som et fiskeristopområde, et eksempel på moderne pirateri, der forhåbentlig ikke gentager sig.

Jeg vil derfor indtrængende opfordre fiskeriministeren og regeringen til at benytte enhver lejlighed til at presse på over for Norge for at få stoppet dette chikaneri. I modsat fald er mit råd, at man bør gennemføre gensidige foranstaltninger.